

החברים לא הזמינו אותנו לטיול

שרית בותבת: אנחנו הורים לשלוש בנות, בנות 8, 12, 16. אנחנו אוהבים מאוד לטייל בסופי השבוע עם הבנות. פעם בחודש בערך אנחנו מטיילים יחד עם עוד שתי משפחות שיש להן ילדים בגילים של הבנות שלנו. הבנות חברות של הילדים שלהן, ואנחנו נהנים יחד בטיולים. מדי פעם אנחנו, האמהות, נפגשות לקפה. אנחנו לא חברות קרובות, אבל אנחנו נהנות לבלות את הזמן יחד, ושמחות שהילדים שלנו חברים.

לפני שבוע דיברתי עם אחת האמהות, זו שמארגנת בדרך כלל את הטיולים, ולגמרי במקרה נודע לי מפיה, ששתי המשפחות האחרות יצאו לטיול בלעדיו. כששמעתי את זה הייתי בהלם. לא אמרתי שום דבר, אבל הרגשתי נורא. ממש נעלבתי. סיימתי את שיחת הטלפון, ומאז לא טלפנתי לאמא ההיא. להגיד לה את האמת – אני לא מסוגלת. אין לי אומץ. לא להגיד לה ולהמשיך כאילו לא קרה כלום – אני לא יכולה. לילדות לא אמרתי כלום. הן ממשיכות בחברות עם הילדים של שתי המשפחות. מה את מציעה לי לעשות?

שרית מתארת מקרה שקורה לנו לא פעם. משהו פגע בנו, בכוונה או בלי כוונה, אנחנו נפגענו, נעלבנו ואנחנו מרגישים שאנחנו לא יכולים להמשיך בשגרת היחסים כמו שהייתה. מצבים כאלה יכולים לקרות בין בני משפחה, בין חברים קרובים וחברים רחוקים.

השאלה היא, מה עושים. האם בולעים את הרוק וממשיכים הלאה, כאילו לא קרה כלום? האם ממשיכים הלאה בפנים כעוסות? האם "פותחים" את העניין בצורה פתוחה וגלויה עם האדם שנפגענו ממנו? האם יוצרים "ברוגז"? האם מנתקים (מפסיקים) את הקשר? האם מחכים שהצד השני יתנצל?

נחזור למקרה של שרית: שלוש משפחות מטיילות תמיד יחד. בקבוצה גדולה כזו של הורים וילדים, יכולים להיווצר מתחים ו"קליקות" – הן בין הילדים והן בין ההורים. יש הורים שיוצרים ומנהלים קליקות גם בין הילדים. יש ילדים שיוצרים קליקות גם בין ההורים...

בואו ננסה לחשוב מדוע לא הזמינו את המשפחה של שרית. יכול להיות שמדובר כאן בטעות טכנית: משהו שכח; משהו חשב שהאחר יזמין; ואולי יש אפשרויות נוספות.

אפשרות אחרת היא, שמדובר כאן בהחלטה של מישהו לא להזמין את משפחתה של שרית לטיול. אולי זו החלטה של המארגנת, אולי של שתי המשפחות יחד, אולי בקשה של אחד הילדים. אם זה המצב, נשאלת השאלה מהי הסיבה: האם משהו חושב ששלוש משפחות זה יותר מדי, או משהו לא רוצה בחברתם של שרית, של בעלה, של אחת

צילום: עיר יופי פתח

הבנות? אולי יש משהו בהתנהגות של שרית, של בעלה או של אחת הבנות שמפריע לאחרים? אולי שרית ומשפחתה פגעו בעבר במישהו מתוך הקבוצה, בלי להרגיש אפילו?

אין מה לעשות: בני אדם שונים זה מזה. בטיול מתגלה הפן האמיתי שלנו. לא כולם אוהבים להיות עם כולם...

המטרה והדרך

שרית צריכה להחליט איך היא מטפלת בנושא. היא צריכה להחליט מה חשוב לה, מה המטרה שלה. על-פי המטרה היא תבחר את דרך התגובה שלה. השאלה החשובה ביותר: האם שרית רוצה להמשיך להיות בקשר עם שתי המשפחות? האם היא רוצה להמשיך לטייל אתן, או שהיא מוותרת. יכול להיות שחשוב לשרית להבין מה ולמה

קרה מה שקרה. אם כך, היא צריכה לבקר קודם כול עם עצמה את הנתונים. האם היא חושבת שמדובר כאן בטעות, או במעשה שנעשה מתוך כוונה. את הנתונים האלה היא יכולה לברר עם עצמה, עם בעלה, ואולי עם אחת משתי הנשים החברות או עם שתיהן.

טוב עשתה שרית שלא סיפרה לבנות ולא שיתפה אותן בעניין. בכך אפשרה להן להמשיך בחברות עם החברים והחברות שלהם. יש הורים (לא חכמים) שבמקרה כזה היו מכניסים קצת רוע ליחסים בין הילדים ומקלקלים אותם, וחבל!

יכול להיות ששרית תגלה שהייתה כאן תמימות, ושהייתה טעות טכנית שגרמה לכך שלא הזמינו לטיול. ויכול להיות שהיא תגלה סיבה אחרת, שממנה תוכל ללמוד על עצמה ומשפחתה או על החברות שלה. אולי תגלה שאחת מהן היא לא ממש חברה.

אחרי ששרית תברר לעצמה מה המטרה, ותלמד אולי את הנתונים, היא תצטרך להחליט באיזו דרך לפעול כדי להגיע למטרה.

יש אנשים שקשה להם לומר לחבר מה הם חושבים ומרגישים באמת. הם מעדיפים לשמור את הדברים בבטן ולהמשיך להתנהג כאילו לא קרה דבר. הם חוששים לאבד את החבר, להרגיז אותה, לקלקל את היחסים, ולכן הם נוהגים כפי שהם נוהגים. ואולי הם עושים כך כי הם חושבים שאי-אפשר "לחנך" אנשים או לשנות אותם.

ויש אנשים שמעדיפים לשים את הדברים על השולחן ולומר אותם בצורה פתוחה וברורה.

מה הדרך הטובה יותר? למי קל יותר בחיים? את מי מעריכים יותר? אלה שאלות שכל אחד מאתנו צריך לשאול את עצמו.

שרית תצטרך להחליט באיזו דרך לבחור, על-פי המטרה שהציבה לעצמה. במקרה הגרוע ביותר (?) היא תאבד את החברה. אולי זה רע, אולי זה טוב – רק שרית יכולה לדעת.

בהצלחה!

ענת דותן

מכתבים למדור "הכל נשאר במשפחה" אפשר לכתוב לפי הכתובת: ענת דותן, "שער למתחיל", המסגר 9, תל-אביב. או למדור "כתבו לנו" באתר שלנו: www.slamathil.co.il